

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. Пловдив, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Иван Ал. Анастасов

Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Иван Ал. Анастасов Въззивно гражданско дело № 20235300502333 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от Д. В. Д. против решение № 3125/06.07.2023г. по гр.д.№ 716/2023г. на ПдРС, I бр.с., с което е увеличен размера на дължимата от жалбоподателя за непълнолетната му дъщеря Д. Д. издръжка от 80 лева месечно на 300 лева месечно, считано от датата на подаване на исковата молба-18.1.2023г., до настъпване на законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване. Във въззивната жалба се сочи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че в противоречие с трайната съдебна практика РС не е отчетел възможностите на жалбоподателя да предоставя издръжка, като са преценени единствено нуждите на детето от заплащането на такава. Соци се, че жалбоподателят работи по трудово правоотношение, получава минимално възнаграждение, няма други източници на доходи, живее заедно с майка си и сестра си в общинско жилище. Оспорват се изводите на РС относно това, че към доходите следва да се прибавят и предоставените от работодателя ваучери за храна. Искан се отмяна на обжалваното решение и определяне на издръжка в минимален размер.

От въззиваемата Д. Д. Д., действаща лично и със съгласието на своята майка Ц. Г. И., е подаден отговор на въззивната жалба, с който се поддържа, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, като изложени са доводи за това и са иска потвърждаването му.

ПОС, XIV гр.с., като се запозна с материалите по делото, намира следното:

Производството по гр.д.№ 716/2023г. на ПдРС, I бр.с. е образувано по искова молба от непълнолетната Д. Д., действаща лично и със съгласието на своята майка Ц. И., против Д. Д., с която е предявен иск по чл.150, вр. чл.143, вр. чл.139 от СК за увеличаване на дължимата от ответника издръжка за ищцата от 80 лева месечно на 300 лева месечно. В

исковата молба се твърди, че Д. Д. е баща на ищцата. Съгласно предходно, влязло в сила на 29.04.2011г., съдебно решение бащата бил осъден да заплаща издръжка в размер от 80 лева месечно. Към датата на подаване на исковата молба Д. Д. била вече на четиринадесет години. През изминалите единадесет години от определяне на първоначалния размер на издръжката нуждите ѝ от финансови средства значително нараснали. Били необходими средства за учебни помагала, облекло. Освен това Д. Д. страдала от ***** и въпреки направените операции, състоянието ѝ се подобрило минимално. На всеки осем месеца закупували нови очила.

В подадения от Д. Д. отговор на исковата молба се сочи, че той получава възнаграждение в размер от 642,87 лева. Живее в общинско жилище в едно домакинство с майка си, сестра си и племенниците си. Имал теглени кредити. Необходими били средства за неговото нормално съществуване. Поради това становището му е, че издръжката следва да бъде увеличена до минималния размер.

Безспорно е, а и от приетите по първоинстанционното дело заверени преписи от решение № 520/08.04.2011г. по гр.д.№ 2818/2010г. на ПОС и удостоверение за раждане се установява, че жалбоподателят е баща на въззиваемата и със същото решение е осъден да ѝ заплаща месечна издръжка в размер от 80 лева. Спорът по делото се свежда до това до какъв размер следва да бъде увеличена издръжката.

По първоинстанционното дело са разпитани свидетелките В. Р. / без родство/ и М. М. / майка на жалбоподателя/. Свидетелката Р. сочи, че с Ц. И. са бивши колежки. Познава и дъщеря ѝ. Д. и майка ѝ живеели в жилище под наем, като наемът бил в размер от 500 лева месечно. Детето посещавало частни уроци по английски език, таксата за които била в размер от 50 лева. Д. носела очила, които трябвало често да бъдат сменяни. Майката била споделила със свидетелката, че очилата струват 150 лева. Всички останали разходи за учебни помагала, дрехи и др. се поемали само от Ц. И.. Свидетелката М. живее заедно със сина си Д. Д., дъщеря си, двете ѝ деца и другия ѝ син в общинско жилище. Наемът заплащал жалбоподателят. И той и майка му работели на минимална работна заплата. Той получавал и ваучери за храна на стойност 200 лева. Преди време в резултат от токов удар изгоряли всички домакински уреди в жилището. Д. Д. изтеглил кредит от 15000 лева, за да купи нови. Впоследствие рефинансирал кредита. Теглил и друг, за да купи гуми за автомобила си. Поради това, че бил финансово затруднен, не си позволявал да ходи на почивка.

От приетите по първоинстанционното дело справки от ТД на НАП- гр.***** се установява, че осигурителният доход на майката на въззиваемата е в размер от 838,40 лева, а този на жалбоподателя - в размер от 970,20 лева. Съгласно чл.143, ал.2 от СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Ето защо, при решаване на спора по делото следва да се изходи преди всичко от нуждата на детето от издръжка. По отношение на размера на дължимите средства за издръжката на непълнолетната Д. Д. настоящият състав на съда намира, че са необходими поне 600 лева месечно, като доводите за това са следните: Съгласно чл.142, ал.2 от СК, минималната издръжка на едно дете е равна на една четвърт от размера на минималната работна заплата. През 2011г. и по точно към момента на определяне на първоначалния размер на издръжката минималната работна заплата е била в размер от 240 лева, а през тази година тя е в размер от 780 лева. Увеличението за времето от 2011г. до настоящия момент е с 3,25 %. Като приемем, че през 2016г. страните са постигнали съгласие, че дъщеря им се нуждае от издръжка в размер от около 300 лева, то съобразно с нарастването на минималната работна заплата, минималните ѝ нужди понастоящем следва да са в размер от около 520 лева. Тази сума обаче се получава единствено и само при отчитане на промяната в икономическите условия в страната. Не без значение е обстоятелството, че понастоящем Д. Д. е вече на петнадесет години, има нужда не само от учебни помагала, но и от повече дрехи, дневни пари, а и от средства, с които да се покриват допълнителните разходи във връзка със заболяването ѝ от вродена *****, което се установява от приетата по делото на ПдРС епикриза. За наличието на такива разходи сочат и приетите по настоящето и по първоинстанционното дело фискални бонове. Именно поради

съдът приема, че тя се нуждае от поне 600 лева месечно за покриване на материалните си нужди.

Що се отнася до доходите и материалните възможности на родителите, следва да се отбележи, че жалбоподателят получава не само по- високо трудово възнаграждение, но и ваучери за храна на стойност 200 лева месечно. Тези ваучери несъмнено се ползват от него и покриват разходи, които без тях би следвало да се заплащат със средства от трудовото му възнаграждение. Действително, видно от приетите по делото на ПдРС, договор за стоков кредит от 05.11.2022г. и договор за кредит за текущо потребление от 20.05.2020г., жалбоподателят е обременен със заплащането на месечни погасителни вноски по кредитите. Не се установява обаче той да е бил принуден да ги ползва поради крайна нужда. Със стоковия кредит са закупени автомобилни гуми на стойност 597,20 лева, като се има предвид, че качествени нови, а не употребявани, автомобилни гуми могат да се купят и на цена от 80- 90 лева до към 100 лева в зависимост от размерите им. Ползваният потребителски кредит е в размер от 27000 лева. Две седмици след отпускането на този кредит, видно от справка на НАП, жалбоподателят е подал декларация по чл.54 от ЗМДТ за придобит от него лек автомобил марка „БМВ“. Ето защо, не само поради близката родствена връзка между свидетелката М. М. и жалбоподателя съдът не кредитира показанията ѝ относно това, че синът ѝ е теглил кредит, за да бъдат подменени изгорели домакински уреди. Видно от представената от него в настоящето производство ПДИ от 28.07.2023г. по изп.дело № 830/2023г., въззиваемата се е снабдила с изпълнителен лист за увеличения размер на издръжката и е пристъпила към принудителното ѝ събиране, но това означава единствено, че жалбоподателят не се е съобразил с постановеното от първоинстанционния съд предварително изпълнение на обжалваното решение. Ето защо, настоящият състав на ПОС намира, че същото е съобразено както с нуждите на непълнолетната Д. Д. от издръжка, така и с възможностите на родителите ѝ да ѝ я предоставят. Съответно- решението на ПдРС, I бр.с. ще следва да бъде потвърдено изцяло, като в полза на пълномощника на въззиваемата, адв.Т. К., ще следва да бъде присъдено адв.възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА в минималния размер от 500 лева по чл.7, ал.1, т.6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3125/06.07.2023г. по гр.д.№ 716/2023г. на ПдРС, I бр.с., с което е увеличен размера на дължимата от жалбоподателя Д. В. Д. за непълнолетната му дъщеря Д. Д. издръжка от 80 лева месечно на 300 лева месечно, считано от датата на подаване на исковата молба- 18.01.2023г., до настъпване на законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване.

ОСЪЖДА Д. В. Д. от гр.*****, ЕГН: *****, да заплати на адвокат Т. Н. К., със служебен адрес: гр.*****, сумата от 500 лева- адв.възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____